

Een preek van J.C. Philpot: Verkrijgen en verloren gaan

*uitgesproken in de Zoar-Kapel, Great Alie Str. London op donderdagavond, 6 augustus 1846.
vergenomen uit Tien predikaties, deel 4.*

‘Een tijd om te zoeken (Eng. verkrijgen), en een tijd om te laten verloren gaan: een tijd om te bewaren, en een tijd om weg te werpen.’ Prediker 3 :6

Onder de oude bedeling achtte de gezegende Geest het dienstig gebruik te maken van spreuken en kernspreuken: en er schijnt in die wijze van onderrichting iets te liggen, dat bijzonder gepast is, zowel voor de aard van het volk, alsook voor de tijd, waarin de heilige Schriften werden beschreven. In die dagen werd er, vergeleken bij de tijd, waarin wij leven, erg weinig gelezen of geschreven: en daarom was het erg wenselijk, dat het onderwijs zou worden overgedragen in korte uitspraken (zoals wij die aantreffen in het boek Spreuken), welke gemakkelijk konden worden onthouden. En wanneer deze bondige uitspraken werden geschreven in wat men noemt een wijze van ‘tegenstelling,’ (dat wil zeggen, waar het ene zinsdeel tegengesteld is aan het andere, en hier als het ware tegen opweegt), gaf dit het onderwijs meer scherpte, zoals de punt van een pijl, en deed dit op een grondiger en zekerder wijze houvast krijgen in het hart. Maar buiten dat, moeten wij bedenken, dat het Oude Testament geschonken werd aan het gehele volk van Israël. Die bedeling geleek niet op die van ons, door zich te beperken tot de uitverkorenen Gods: het was een nationale bedeling: en daarom was het Oude Testament, tot op zekere hoogte, een nationaal Boek. Wij treffen daarom, niet alleen in de boeken van Mozes, doch hier en daar verspreid in de gewijde Schriften, en vooral in het Spreukenboek en in de Prediker, zeer duidelijke en schone lessen aan over hetgeen men algemeen de ‘zedeleer’, noemt en het richtsnoer van de houding in de verschillende levensbetrekkingen. Doch ofschoon de geest en het karakter van die bedeling nationaal waren, God bezat evenwel een uitverkoren huisgezin, die geestelijk onderwezen waren op dezelfde wijze als het uitverkoren huisgezin Gods thans geleerd wordt. Daarom stelde de Heilige Geest bij de openbaarmaking van deze Spreuken, korte spreekwoorden, en kernspreuken, deze zo op, dat er onder de uitwendige laag van zedelijk onderwijs, op een diepgaande wijze, geestelijk onderricht verborgen lag. Zodat, terwijl het Spreukenboek voor degenen, die niet verder keken dan alleen maar de zedeleer, de schoonste lessen in de zedekunde leverde, dit eveneens gezegende lessen van geestelijk onderricht verschafte aan degenen, die verlicht waren door de Heilige Geest om door te dringen tot de pit, en die niet tevreden waren met alleen maar de dop te betasten.

Aldus verklaart de Heilige Geest, in dit hoofdstuk van de Prediker, handelend over de verschillende voorvallen van het menselijk leven, dat ‘alles een bestemde tijd heeft, en alle voornemen onder de hemel zijn tijd heeft. Er is een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven: een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien: een tijd om te doden, en een tijd om te genezen: een tijd om af te breken, en een tijd om te bouwen: een tijd om te wenen, en een tijd om te lachen: een tijd om te kermen, en een tijd om op te springen: een tijd om stenen weg te werpen, en een tijd om stenen te vergaderen: een tijd om te omhelzen, en een tijd om verre te zijn van omhelzen: een tijd om te zoeken, en een tijd om te laten verloren gaan: een tijd om te bewaren, en een tijd om weg te werpen.’ Hier is heel wat zedelijke, natuurlijke waarheid.

Het is in letterlijk en natuurlijk opzicht waar, dat ‘er een tijd is om geboren te worden, en een tijd om te sterven: een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien.’ Doch deze natuurlijke voorvallen behelzen ook geestelijk onderricht: en hetgeen mij toeschijnt te bewijzen, dat erin het geheel een bevindelijke betekenis ligt opgesloten, is de uitdrukking: ‘een tijd om te doden.’ Het kan in letterlijk en natuurlijk opzicht gewis niet waar zijn, dat er ‘een tijd is om te doden’: want dat zou de Heilige Geest moord doen goedkeuren. ‘Gij zult niet doodslaan’ is één van de Tien Geboden. Daarom kon de gezegende Geest nooit in letterlijk en natuurlijk opzicht bedoelen, dat er ‘een tijd was om te doden.’ Zodat ik uit deze aanwijzing besluit, dat de Heilige Geest een geestelijke uitleg op het oog had, ‘een tijd om te doden’ door de toepassing van de Wet Gods aan de consciëntie: een tijd om de ziel te doden, door alle hoop en hulp af te snijden.

En aldus lijkt deze ene uitdrukking, ‘een tijd om te doden’, meteen onze gedachten af te trekken van de letterlijke en natuurlijke uitleg van het geheel: en ons aan te tonen, dat er een geestelijke, bevindelijke uitleg is, welke verborgen ligt onder de oppervlakte. Maar wat zegt de tekst? ‘Een tijd om te zoeken (verkrijgen,

Eng. Vert.) en een tijd om te laten verloren gaan: een tijd om te bewaren, en een tijd om weg te werpen.’ Wanneer God iemand in de voorzienigheid begunstigt: wanneer Hij zijn plannen en schikkingen toelacht, dan is het voor hem ‘een tijd om te verkrijgen’. Maar wanneer de Heere iemand niet zegent in de voorzienigheid, dan moge hij vroeg opstaan, en laat naar bed gaan: hij moge de boekhouding prima in orde hebben, en zijn plannen op de volmaaktste wijze ontwerpen: wanneer het niet ‘een tijd is om te verkrijgen’, dan zal iedere hoop en schone verwachting volkomen vernietigd worden.

Aldus is er eveneens ‘een tijd om te laten verloren gaan,’ zoals velen van onze spoorwegmannen hebben ervaren. En hoe velen ook van des Heeren volk hebben in natuurlijke zaken op een bevindelijke wijze ervaren, dat er ‘een tijd om te verkrijgen’ is geweest, toen de Heere het wel maakte met al hetgeen zij ondernamen: en op welk een pijnlijke wijze hebben zij eveneens ervaren, dat er ‘een tijd is om te laten verloren gaan,’ wanneer, zoals bij Job, de ene boodschapper na de andere hen komt vertellen van het verlies van hun wereldse voorspoed. Zo is er ook in letterlijk en natuurlijk opzicht ‘een tijd om te bewaren,’ hetgeen iemand wint door eerlijke vlijt: en er is ‘een tijd om weg te werpen’ door werken van naastenliefde en milddadigheid. Maar zal ik me beperken tot deze alleen maar letterlijke uitleg, welke aan het oppervlak drijft? Zal ik mijn hand alleen maar dopen in het schuim van de tekst, en de geestelijke schatten, welke eronder verborgen liggen, onaangeroerd laten? Dat kan ik niet. Daarom zal ik met Gods zegen, alle verdere zinspeling op de letterlijke en natuurlijke uitleg van de tekst terzijde stellen: en meteen overgaan tot de geestelijke en bevindelijke betekenis. U zult opmerken, dat de tekst is onderverdeeld in twee stukken, elk bevattende twee zinsdelen: deze hoop ik, met Gods zegen, te verhandelen en afzonderlijk te overdenken. Moge Hij, Die alleen de zegen geven kan, met kracht bekleden, hetgeen in zwakheid moge worden gesproken.

- I. ‘Een tijd om te verkrijgen.’
- II. ‘Een tijd om te laten verloren gaan.’
- III. ‘Een tijd om te bewaren.’
- IV. ‘Een tijd om weg te werpen.’

I. ‘Een tijd om te verkrijgen.’ In antwoord op een vraag gesteld door Zijn discipelen, verklaarde de Heere, dat ‘de Vader de tijden of gelegenheden in Zijn eigen macht gesteld heeft.’ (Hand. 1:7) Aldus is er ‘een tijd om te verkrijgen’ bepaald. Maar om wat te verkrijgen? Wel datgene, dat onze ziel zal goed doen voor de eeuwigheid: datgene, dat ons zal behouden van ‘de toekomstige toorn’: datgene, dat ons zal overzetten uit de macht der duisternis in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde: ‘die schatten in de hemel, waar ze nóch mot nóch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven nóch stelen.’ (Matth. 6:20) Maar laten wij eens wat meer van nabij de geestelijke zaken onderzoeken, welke een levende ziel verkrijgt. Van de zaken, die aldus verkregen worden zijn er sommige moeitevol, en andere aangenaam: sommige gaan gepaard met droefheid, en andere met vreugde: sommige doden, en andere helen: sommige vernederen, en andere richten op.

1. Onder de moeitevolle lessen, welke op bevindelijke wijze geleerd worden op de school van Goddelijk onderwijs treffen we:

a. Een geestelijke kennis van het heilige Wezen Gods: een gezegende blik in, en een Goddelijke kennis aan de volmaaktheden van Jehova, aan Zijn reinheid, heiligheid, majesteit, grootheid, alwetendheid, en aan Zijn almacht. Op deze wijze ‘de enige waarachtige God’ te kennen, door de openbaringen van Zichzelf aan de ziel, is een stuk van het hemelse verkrijgen. Maar dit kunnen wij niet verkrijgen zonder een overeenkomstige ontdekking van onze eigen wanstaltigheid en walgelijkheid, ons verlies van het beeld Gods, onze vervreemding van het leven Gods door de onwetendheid, die in ons is, vanwege de verharding van ons hart. Job bezat deze ontdekking van de reinheid van Jehova, toen hij zei: ‘met het gehoor des oors heb ik U gehoord: maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as.’ (Job 42:5, 6) Jesaja, onder een bevatting van de heerlijkheid des Heeren in de tempel, riep uit: ‘wee mij: want ik verga: dewijl ik een man van onreine lippen ben.’ (Jes. 6:5): en alle sierlijkheid van Daniël werd veranderd in een verderving, toen hij de Heere zag aan de oever der grote rivier. (10:8)

b. Een kennis van de geestelijkheid en de uitgestrektheid van de heilige Wet Gods, waardoor de ziel in de schuld wordt gebracht voor God, is een andere van die moeitevolle verwervingen, welke een levend mens moet ervaren. 'Door de Wet is de kennis der zonde.' Door de toepassing ervan valt er schuld op de consciëntie. 'Wij weten nu, dat al wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn: opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.' (Rom. 3:19)

Dit snijdt de eigengerechtigheid af, brengt verborgen ongerechtigheden aan het licht, en doet de zonde meerder worden. Deze ontdekt de zonde met het oog, hart, de hand, en de tong en vervloekt en veroordeelt de minste afwijking van een volmaakte gerechtigheid.

c. Een gezonde overtuiging van zonde is eveneens één van de zaken, verkregen door het levende huisgezin des Heeren: niet die alleen maar natuurlijke overtuigingen, welke komen en gaan, die af- en toenemen, en die de ziel merendeels laten, zoals ze deze aantreffen, onder de macht der begeerte, en in de dienst van satan: maar die gezonde overtuiging van zonde, welke doordringt tot het binnenste van het hart, en die de consciëntie van de zondaar nooit verlaat, totdat deze hem brengt aan de voeten van de Verlosser: die nooit verflauwt, totdat het bloed der verzoening aan de consciëntie is toegepast: die uit de wereld doet gaan, doet afscheiden van dode belijders, iemand eerlijk en oprecht maakt, en die hem ertoe brengt tot de Heere te zuchten en te roepen voor een gevoel van Zijn vergevende genade, en die tenslotte eindigt in een gezegende verlossing.

d. Een kennis van de verdorvenheden van onze gevallen natuur, van ons ongeloof, onze ontrouw, trots, geveinsdheid, wereldsgezindheid, vleselijkheid, zinnelijkheid, en zelfzucht, met al de overvloedige boosheden van ons bedrieglijk en hopeloos verdorven hart, is een ander stuk van deze moeitevolle verwerving. Zonder dat, zal er geen ootmoed of zelfverfoeiing zijn: geen vrees voor te vallen, geen verlangen om te worden bewaard: geen kennis van de genade, die overvloediger is, dan de overvloed van zonde: geen rechtvaardigen van God, geen zelfveroordeling.

e. Een kennis van de verzoeken, listen en strikken van de satan: van zijn sluwheid en macht, listigheid en boosaardigheid, zijn kronkelen als een slang en zijn brullen als een leeuw, is ook een stuk van deze moeitevolle verwerving.

2. Maar er zijn verwervingen van onderscheiden aard, van een aangename aard, zoals:

a. De Geest der genade en der gebeden: en de tijd om Deze 'te verkrijgen' is dan, en ook alleen dan, wanneer het de gezegende Geest behaagt Deze mede te delen. Waar men dan ook door de toepassing van de heilige Wet Gods aan de consciëntie een gezonde overtuiging van zonde verkregen heeft, daar heeft men onder de werking van die enige en almachtige Onderwijzer, een hart verkregen om dit uit te gieten in smekingen, zuchtingen, tranen, en in een verlangen aan de troon der genade. 'Zij zullen komen met geweene, en met smekingen zal Ik hen voeren.'

b. Er is ook een tijd om kennis van Jezus te verkrijgen, zoals wij lezen: 'en dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.' (Joh. 17:3)

Er is een tijd om deze kennis van Jezus te verkrijgen: een kennis van Hem, als de Behouder van 'de toekomstige toorn:' een kennis van Hem als 'de Middelaar tussen God en de mens:' een kennis van de krachtadigheid van Zijn verzoenend bloed om een schuldige consciëntie te reinigen: een kennis van Zijn rechtvaardigende gerechtigheid om de nooddriftige, naakte ziel te bekleden, een kennis van Zijn stervende liefde, uitgestort in het hart door de Heilige Geest: een kennis van Zijn heerlijke Persoon: een kennis van Zijn liefhebbend, medelijdend hart: een kennis van Hem, zoals 'Hij ook volkomenlijk kan zaligmaken degenen, die door Hem tot God gaan.'

c. Er is ook 'een tijd' om geloof 'te verkrijgen'. Wanneer het de gezegende Geest behaagt deze kostelijke genade in de ziel te verwekken, dan haalt Hij deze uit om de beloften welke Hij toepast, het bloed, dat Hij sprengt, de Zaligmaker, Die Hij openbaart, de liefde, die Hij uitstort, en de Waarheid, die Hij bevindelijk leert kennen, te eigenen.

d. Er is eveneens 'een tijd' om de vergeving der zonden 'te verkrijgen', door de zoete openbaringen der vergevende liefde aan de ziel.

e. En om kortelijk nog andere stukken van dit hemelse 'verkrijgen' te noemen, er is 'een tijd om te verkrijgen' het kennen van een aandeel in de liefde en het bloed des Lams: 'een tijd om te verkrijgen' een geestelijk gezicht op de Heere Jezus Christus in Zijn lijden: 'een tijd om te verkrijgen' die vereniging en gemeenschap met Hem, welke is het leven en de vrede. Er is eveneens 'een tijd om te verkrijgen' hemelse genegenheden, geestelijk vermaak, gevoelens van liefde, heilige verlangens, Goddelijke gevoelens. En, om er niet meer aan toe te voegen, er is 'een tijd om te verkrijgen,' al hetgeen de ziel bekwaam maakt tot een heerlijke en gelukzalige onverderfelijkheid.

3. Maar u zult opmerken, dat de gezegende Geest heeft gezegd, dat er 'een tijd is om te verkrijgen'. En deze tijd ligt in Zijn handen, Die alle tijden en gelegenheden tot Zijn eigen soevereine beschikking houdt. Dit is waarlijk een les, die het volk des Heeren merendeels op een pijnlijke wijze moeten leren: dat ofschoon zij de zegeningen geopenbaard zien in het Evangelie, zij deze niet kunnen verkrijgen, tenzij deze in hun hart worden gelegd en in hun ziel worden uitgestort door de Heilige Geest. Maar welke tijden om te verkrijgen zijn dit?

a. Eén tijd is, een tijd van bezoeking. Dit is merendeels de tijd, dat de Heere het werk der genade aanvangt in de consciëntie van de zondaar. De Heere maakt vaak gebruik van de bezoeking om de zondaar apart te nemen, opdat Hij, als het ware, tot zijn hart moge spreken. Een ziekbed zondert hem af van de wereld, of een zekere bezoeking in het huisgezin toont hem de ledigheid van alle menselijk geluk, of een zekere tegenslag in de omstandigheden vernedert zijn trots en eerzucht. En op deze tijd opent de Heere vaak zijn oor om onderwijs te ontvangen: en aldus bewijst de tijd van beproeving vaak 'een tijd te zijn om te verkrijgen'. Zo is het ook met betrekking tot de openbaringen van genade, barmhartigheid, en liefde, merendeels in tijden van beproeving, van droefheid, en van moedeloosheid: in tijden waarin er geen hoop is voor de ziel, tenzij in de vrije genade Gods, dat er enige ware zegening van de Heere verkregen wordt.

b. Een tijd van verzoeking is eveneens gewoonlijk 'een tijd om te verkrijgen'. In tijden van verzoeking, verkrijgen wij kennis van onze eigen zwakheid en verdorvenheid, leren wij onze hulpeloosheid tegen de verzoeken van satan, en ervaren wij de verlossende hand des Heeren.

c. Er is ook een tijd om Zion te zegenen: en wanneer die bepaalde tijd komt is dit 'een tijd om te verkrijgen'. Vóór die tijd komt, mogen wij proberen te verkrijgen, maar zoals de discipelen, zwoegen wij de gehele nacht, en vangen niets. Maar wanneer de bepaalde tijd nadert: dan wordt het net aan de rechterzijde van het schip uitgeworpen, en de zegeningen vallen ons, als het ware, op een spontane wijze in de hand.

II. Doch er is niet alleen 'een tijd om te zoeken' (verkrijgen), er is ook 'een tijd om te laten verloren gaan:' en de ene tijd wordt tegenover de andere gesteld. En precies, zoals het de gezegende Geest is, en Hij alleen, Die de 'tijd om te zoeken' teweegbrengt, zo is het de gezegende Geest, en Hij alleen, Die 'de tijd om te laten verloren gaan' teweegbrengt. Maar wat verliest iemand? Op dezelfde wijze, als hetgeen hij 'verkrijgt' ten goede van zijn ziel, zijn eeuwig durende winst, zijn eeuwige vrede is, zo is hetgeen hij 'verliest' slechts datgene, waardoor hij zijn ziel zou verliezen, ware hij er niet van gescheiden.

Bij voorbeeld:

1. Er is een verloren gaan van onze eigengerechtigheid. O, wat zijn er velen, die hun hoop op de hemel geheel bouwen op deze zandgrond! Doch zo is het niet met het huisgezin des Heeren. Voor hen is er 'een tijd' om dit kleed van spinrag 'te verliezen': een tijd, waarin de schepselsgerechtigheid hen wordt ontnomen,

en ze ontdaan worden van die vuile lompen, welke hen niet kunnen bedekken voor het oog van de alwetende Gerechtigheid. En wanneer is deze tijd er? Wanneer er een ontdekking plaatsheeft aan de consciëntie van de volmaaktheden van Jehova: van de reinheid van Zijn Wet: van die heilige majesteit en rechtvaardigheid, welke eeuwiglijk in Hem woont, welke een reine, smetteloze, en onbevleete gerechtigheid vordert, en geen andere kan aanvaarden. Aldus wanneer het de Heere behaagt, een bevassing van Zijn grootheid en majesteit aan het oog te ontdekken, en in de ziel te doen afdalen, en wanneer Hij het scherp van de geestelijkheid Zijner Wet aan de consciëntie toepast, dan is het de tijd, dat wij onze eigen gerechtigheid beginnen te verliezen: dan is deze in onze ogen niets anders dan vuile lompen: dan weten wij, dat wanneer wij geen andere gerechtigheid bezitten, wij voor eeuwig moeten verloren gaan: en op deze wijze worden wij ertoe gebracht afstand hiervan te doen, opdat wij bekleed mogen worden met de toegerekende gerechtigheid van het Lam, en aldus voor God staan mogen, zonder vlek of rimpel, of iets dergelijks.

2. Er is ook een verliezen van onze vleeselijke heiligheid. Welke christen heeft in de tijd, welke achter hem ligt niet gestreefd naar schepsels-heiligheid? Zelfs nadat hij ervan is overtuigd geworden dat zijn eigen wettische gerechtigheid hem niet zal behouden, wat heeft hij dan nog hard gezwoegd en geslaafd om een zekere evangelische heiligheid te verkrijgen, iets in zichzelf, dat hij kan beschouwen als geestelijk en hemels, iets van een evangelische aard, dat hij God kan aanbieden, en, dat hij voor Hem kan neerleggen, als zijnde aangenaam in Zijn oog. Maar er is 'een tijd' om deze vleeselijke heiligheid 'te laten verloren gaan', zoals wij onze wettische eigengerechtigheid hebben verloren, hoe deze dan ook gehuld moge gaan in een evangelisch gewaad. En wanneer is het die tijd? Wanneer de verdorvenheden van ons hart zijn blootgelegd, wanneer de zonde wordt toegestaan als een vloed op te komen, zodat al die dromen (want dromen zijn het) van vleeselijke heiligheid en volmaaktheid van het schepsel, worden weggevaagd: wanneer wij in de zeef van satan worden gebracht en onze godsdienst heen en weer gezift wordt, totdat iedere gezonde korrel verloren schijnt, en er niets anders boven komt dan het kaf, dat de wind wegblaast: wanneer de Heere de ziel in de smeltoven der bezoeking plaatst, en er niets boven komt, dan droesem en schuim, dat wordt weggenomen door de Louteraar: dan is het 'de tijd' om deze vleeselijke heiligheid, welke wij eenmaal zo dierbaar achtten, en die wij zo vurig en verlangend waren te verkrijgen 'te doen verloren gaan'. Dit gaat verloren, volkomen verloren, wanneer de Heere ons een oog geeft voor hetgeen wij zijn, en ons een glimp doet zien van hetgeen Hij is.

3. Onze eigen wijsheid, er is een tijd om die 'te laten verloren gaan'. Ongetwijfeld was er een tijd, wanneer wij ons inbeeldden heel wijs te zijn: vooral wanneer wij wat voortgang hadden gemaakt, zoals wij ons inbeeldden, in de godsdienst, en wij wat leerstukken in ons hoofd hadden verzameld: wanneer we wat schrijvers hadden gelezen, of de Bijbel hadden bestudeerd, en tekst met tekst en hoofdstuk met hoofdstuk hadden vergeleken. Ongetwijfeld wensten wij onszelf geluk met het bezitten van een uitgebreide hoeveelheid wijsheid, en dachten we alles te weten, omdat we enige kennis hadden aan de letter van het Woord Gods.

Maar er is 'een tijd' om al deze wijsheid 'te laten verloren gaan.' Wanneer wij in moeilijkheden, beproevingen, verzoeking, en twijfelmoedigheden geraken, dan verdwijnt onze wijsheid geheel, en ervaren wij deze als weinig minder dan onkunde en dwaasheid. Wij kunnen er geen gebruik van maken, wanneer wij deze het hardst nodig hebben. Ze kan ons niet leiden op de paden van vrede: ze kan ons niet bewaren voor het kwaad of voor de dwaling. Als een gebroken tand of een verstuite voet, bezwijkt deze op het ogenblik, dat er enig gewicht of enige druk op wordt gelegd. (Spr. 25:19)

4. Er is ook een tijd om al onze eigen kracht, ons zelfvertrouwen, en onze zelfstandigheid te doen verloren gaan. Kracht om de verzoeking te weerstaan, de zonde te overwinnen, het vlees te kruisigen, onze rechterogen uit te rukken, en onze rechterhanden af te kappen: om te geloven, te hopen, of lief te hebben: om ook maar iets te denken, te spreken of te doen, dat geestelijk goed is: om onze eigen ziel te zegenen, te troosten, of te verlossen: om een zuchten, roepen, of verlangen naar God te verwekken: in al deze zaken leren we op een pijnlijke wijze, dat we geen enkele kracht hebben. Maar er is 'een tijd om te laten verloren gaan.' En deze tijd ligt in de hand des Heeren. Wij kunnen voor onze ziel niet meer 'een tijd om te laten verloren gaan' teweegbrengen, dan we 'een tijd om te zoeken', kunnen teweegbrengen. Wanneer de 'tijd om

te verkrijgen' komt, dan verkrijgen we, hetgeen de Heere behaagt ons te schenken: 'geeft Gij ze hun, zij vergaderen ze: doet Gij Uwe hand open, zij worden met goed verzadigd.'

Wanneer de Heere een zegen schenkt, wanneer Hij de ziel toelacht, wanneer Hij een woord doet afdalen, wanneer Hij de ziel zegent met een zekere blijk van Zijn goedertierenheid en barmhartigheid, dan is het 'een tijd om te verkrijgen'. Maar wanneer de Heere Zijn aangezicht verbergt, Zijn tegenwoordigheid onttrekt, wanneer Hij toelaat, dat de verdorvenheid van het hart werkt, toelaat, dat satan die smerige poel, die we binnenin ons omdragen in beweging brengt, dan is het 'de tijd om te laten verloren gaan.'

'Verbergt Gij Uw aangezicht, zij worden verschrikt: neemt Gij hun adem weg, zij sterven, en zij keren weder tot hun stof.' (Ps. 104:29) Wanneer wij des Heeren zijn, dan zal Hij, vroeg of laat, over ons brengen, 'de tijd om te laten verloren gaan': en dan zullen wij alles verliezen, waarin zich duizenden verheugen, ja zelfs, alles waarop het scheepsel zich kan beroemen, of waarin het zijn vertrouwen kan stellen. Waar er dan ook een tijd is geweest 'om te verkrijgen', daar zal ook 'een tijd zijn om te laten verloren gaan.' Deze beide zaken zijn nauw aan elkaar verbonden: de ene is het tapgat, de andere is de tap, de ene is de emmer welke in de put afdaalt, en de andere de emmer welke wordt opgehaald: de ene is de dag van tegenspoed, en de andere de dag van voorspoed, welke de Heere tegenover elkaar heeft bepaald.

Welnu, er kunnen er hier enkelen zijn, voor wie het 'een tijd is om te verkrijgen'. Sommigen ontmoeten overtuigingen van zonde, zoals ze nimmer tevoren hebben ervaren: sommigen 'verkrijgen' een kennis van de volmaaktheden van het Wezen Gods, waaraan zij nimmer tevoren kennis hadden: sommigen 'verkrijgen' een oog op Jezus, waarmede hun ziel nimmer tevoren gezegend werd: sommigen 'verkrijgen' beloften, sommigen nodigingen, sommigen vrede, sommigen bemoedigingen, sommigen blijken, sommigen getuigenissen, sommigen toefluisteringen en sommigen toelachingen.

En dan, in deze vergadering (zoals we gaarne zouden hopen, dat er enkelen van het volk des Heeren hier vanavond tegenwoordig zijn) is het voor anderen 'een tijd om te laten verloren gaan.' Zij ervaren, dat al hun eigengerechtigheid voor hun oog begint te verdwijnen, en tot vuile lompen wordt: zij ervaren, dat de verdorvenheden van hun hart openbaar worden, zodat zij langzamerhand al hun vleselijke heiligheid verliezen: zij ervaren dat de werkingen van de verborgen zonde voortdurend binnenin hen opborrelen: zij voelen, dat hun de kracht ontzinkt, en dat zij niet de kracht bezitten, welke zij eens dachten te hebben om het inwonende verderf te weerstaan: zij ervaren, dat zij niet de kracht hebben om het Woord van God als in verleden tijden te lezen, noch de kracht om tot de Heere te roepen, noch de kracht om Zijn tegenwoordigheid te verwezenlijken, noch de kracht om te geloven, te hopen of lief te hebben. Aldus is het voor sommigen 'een tijd om te verkrijgen': en voor anderen is het 'een tijd om te laten verloren gaan.' Gelukkig verkrijgen! Gelukkig verliezen! Het verkrijgen is uit God, en het verliezen is uit God! Ja het is een genadeweldaad om te verkrijgen en het is een genadeweldaad om te verliezen. Het is een genadeweldaad, dat God onze ziel ooit zou zegenen, met op Zijn eigen tijden en ogenblikken iets in ons hart te doen neerdalen, dat waard is om te bezitten: of iets weg te nemen, dat waard is om te verliezen: ons datgene te schenken, dat onze ziel bekwaam zal maken voor de eeuwigheid, en ons te ontbloten van datgene, dat niets anders is dan misleiding en bedrog.

III. Ook is er 'een tijd om te bewaren, en een tijd om weg te werpen.' Is niet 'verkrijgen' één zaak, en 'bewaren' een andere zaak?

Is het 'laten verloren gaan' niet één zaak, en het 'wegwerpen' een andere zaak? In natuurlijk opzicht is dit zo. Er zijn sommige mensen, die kunnen 'verkrijgen', personen, die een bijzondere aanleg hebben voor zaken, en wien de Heere zegent met natuurlijke wijsheid en aardse voorspoed. Waar zij ook de hand aanleggen schijnt te slagen. Zij kunnen het evenwel niet 'bewaren': zij kunnen niet behouden, hetgeen zij hebben verdiend: het vliegt hen door de handen, of het druppelt onmerkbaar weg. Aldus is het geestelijkerwijs. We moeten 'verkrijgen', alvorens wij kunnen 'bewaren'. Is het in natuurlijk opzicht niet zo? Alvorens iemand iets kan bewaren, moet hij dit gewis eerst verkrijgen. En zo is het ook in Goddelijke zaken.

'Een tijd om te verkrijgen' gaat vóór 'een tijd om te bewaren.' En merkt u niet op, hoe de 'tijd om te bewaren' volgt op 'de tijd om te laten verloren gaan'?

Dit is dus de orde van de onderwijzingen des Geestes in het hart. Hij begint met de consciëntie van een zondaar, en Hij deelt zekere zaken mee, zoals een overtuiging van zonde, een kennis van de heilige Wet

Gods, een roepen en kermen om genade en op Zijn tijd geeft Hij hem een zekere kennis van Jezus, bliken en getuigenissen van een aandeel in Hem, bezoeken met Zijn liefde, toelachingen, en openbaringen. Dit alles verkrijgt een levende ziel. Maar dan breekt 'de tijd aan om te laten verloren gaan,' wanneer ze al haar eigengerechtigheid, eigen heiligheid, eigen kracht, eigen wijsheid, eigen bevalligheid verliest. Doch ze verliest niet één zaak, welke God in haar hart heeft gelegd. Zoals er daarom 'een tijd is om te verkrijgen', hetgeen God geeft, en 'een tijd om te laten verloren gaan', hetgeen God wegneemt, zo is er 'een tijd om te bewaren,' hetgeen de Heere Zelf behaagt de ziel te schenken.

Maar wat is hetgeen we moeten 'bewaren?' In onze begintijd vergaren wij heel wat van hetgeen wij ons voorstellen, dat godsdienst is: en wanneer de tijd aanbreekt 'om te laten verloren gaan,' dan lijkt het vrijwel alles verloren te zijn. Hebben over sommigen van u niet zulke stormen gewoed, alsof deze al hetgeen u hoopte, dat God erin had gelegd uit uw hart zouden wegvagen? En zijn er niet zulke tijden van donkerheid over u gekomen, dat u geen enkele blijk van Goddelijk onderwijs, of enig kenmerk van het beeld van Christus kon opmerken? Dat was 'een tijd om te laten verloren gaan.'

Maar wanneer God iets voor uw ziel heeft gedaan, enige wezenlijke zegening aan uw hart heeft medegedeeld, of één teder woord tot uw consciëntie gesproken heeft, dat moet worden bewaard. Wij moeten geen afstand doen van iets, dat God behaagd heeft voor onze ziel te doen. Wij moeten niet één korrel van de schat, welke God in aarden vaten gelegd heeft, wegwerpen. Wij moeten niet één enkele zaak, hoe gering deze ook moge toeschijnen, welke van God komt, voor de mollen en vleermuizen werpen: want wanneer deze van Hem gekomen is, dan is het een goede en volmaakte gift.

De gezegende Geest werkt in het hart: maar ons uitermate heilige en godsdienstige vlees wil met de gezegende Geest werken. Zijn we in de begintijd niet erg onwetend, en misvatten we niet vaak de letter voor de geest, en de gedaante voor de kracht? Maar wanneer de Heere begint de ziel in de smeltoven te brengen, en toestaat, dat ze in de zeef van satan wordt gezift, dan is de uitwerking hiervan, alles van het schepsel en van het vlees te verbranden of weg te ziften.

Doch merk op, dat dit hetgeen God Zelf voor de ziel gedaan heeft onaangeroerd laat. Er is daarom 'een tijd om te bewaren'. Satan bekommert er zich niet om hoeveel u van het vlees bewaart: maar hij zal sterk proberen u te beroven van al hetgeen God voor uw ziel gedaan heeft. Wanneer hij u kaf ziet ophopen, dan zal hij u aanmoedigen nog meer op te hopen, maar wanneer hij u een paar korrels gezonde tarwe ziet verzamelen, dan zal hij door een windstoot uit zijn mond, of een beweging van zijn zeef, proberen die enkele korrels uit uw hand te blazen. Wanneer hij ziet, dat u erg eigenwijs, eigengerechtig, of vol zelfvertrouwen bent, dan zal hij u in dat alles aanmoedigen: maar wanneer hij ziet, dat u twijfelt, vreest, dat u moedeloos, beproefd en geoefend wordt, dan zal hij, in een andere gedaante, trachten u ervan te overtuigen, dat u nooit iets van God ontvangen hebt, en dat al uw godsdienst maar een hoop geveinsdheid is. Wanneer de gezegende Geest ons daarom verteld heeft, dat er 'een tijd is om te verkrijgen', en ook 'een tijd om te laten verloren gaan,' voegt Hij eraan toe, dat er 'een tijd is om te bewaren', om aan te tonen, dat wij geen enkele zaak verliezen, welke Hij heeft medegedeeld. Maar wat moeten wij bewaren? Al hetgeen God voor de ziel gedaan heeft, in het bijzonder al hetgeen wij kunnen beschouwen als een ware zegening. Bij voorbeeld: hebt u ooit enige verlossing ontvangen? Heeft de Heere ooit de vrijmaking van uw ziel afgekondigd? Heeft Hij ooit een belofte aan uw hart toegepast? Heeft Hij ooit op een tedere en zoete wijze een woord in uw consciëntie gebracht? Heeft Hij ooit geantwoord op uw gebeden? Heeft Hij ooit voor u de duisternis tot licht gemaakt en het kromme recht? Heeft Hij Zich ooit aan u geopenbaard? Heeft Hij ooit het geloof in uw hart verwekt in Zijn gezegende Persoon? Heeft Hij ooit uw consciëntie besprengd met het verzoenende bloed? Heeft Hij ooit Zijn heerlijke gerechtigheid aan u ontdekt, en u verzekerd, dat u er een persoonlijk aandeel aan hebt? Heeft Hij ooit enige mate van Zijn liefde in uw hart uitgestort, en heeft Hij Zich uw ziel erg nabij, erg dierbaar en kostelijk doen zijn?

Welnu, van deze zaken zal satan u uw leven lang proberen te beroven. Hij zal blijven fluisteren: 'Het was alles misleiding en vleselijke opwindung: het was niet waarachtig, het kwam niet van God, het kwam niet op deze wijze, het kwam niet op die wijze.' 'Hoe weet u,' zo zal hij zeggen, (want hij kan zeer knap redeneren: hij is door en door een meester in de redeneerkunst) 'dat dit van God was? Die gevoelens van verbrokenheid, welke u eenmaal bezat, die tranen, welke over uw wangen rolden, die vertedering des harten onder een gevoel van des Heeren tegenwoordigheid, die fluistering, welke in uw consciëntie kwam, dat

woord, dat in uw ziel afdaalde, die verlossing uit de beproeving, die strik, welke op zulk een krachtige wijze verbroken is, die verzoeking, waaruit u werd geleid, hoe weet u (satan kan pleiten met alle kunst en bekwaamheid van een advocaat) dat dit van God kwam?' En de arme ziel kan in deze tijden van donkerheid, verzoeking, en twijfelmoedigheid, vaak niet antwoorden, 'ja het was van God.' Zoals de Kerk van de oude dag sprak: 'wij zien onze tekenen niet', zo kan zij niet zien of dit van God was, of dat van God was. Zij kan het in anderen zien: zij kan het beeld van Jezus zien in de kinderen Gods: maar het werk Gods in zichzelf kan zij niet zien.

Maar de Heilige Geest zegt, er is 'een tijd om te bewaren'. En wanneer is deze tijd? Wel, juist de tijd, wanneer satan tracht u ervan te beroven: wanneer hij zegt: 'geef het alles op, werp uw belijdenis terzijde: ga de wereld in: kom nooit weer voor het aangezicht Gods, opdat Hij u niet dode vanwege uw aanmatiging: ga nooit weer een bevindelijke predikant horen, opdat hij u niet ontmaskerd als een huichelaar: lees nooit weer de geschriften van mannen met genade, opdat u niet nog toedoet aan uw veroordeling.'

Wanneer satan zijn woordenrijke en helse welsprekendheid laat horen, is dat juist 'de tijd om te bewaren.' Wat! wilt u afstand doen van uw zegeningen, blijken, openbaringen, uw zoete ontdekkingen, liefdesuitlatingen, de toelachingen des Heeren, van al hetgeen u gelooft, wanneer u bij uw hart bent, dat God voor uw ziel gedaan heeft? Er is 'een tijd om te bewaren': en deze tijd is er in verzoeking, in beproeving, en in moeite. Het is als iemand, die de stad ingaat met een grote som gelds bij zich: wat houdt hij zijn hand hierop, opdat oneerlijke vingers hem niet van zijn schatten zouden beroven!

Zo is het ook met de kinderen Gods. Wanneer de Heere een zegen schenkt, wat is de ziel dan bekommerd, dat die struikrover satan haar van haar hemelse schat zou beroven! Wanneer de gezegende Geest Zijn licht doet vallen in de ziel, haar blijken opklaart, haar toont, dat dit of dat woord van de Heere kwam: dat dit een teken ten goede was: dat deze verlossing een antwoord was op het gebed: dat de Heere hier voor ons verscheen, en daar voor ons verscheen: wanneer het de gezegende Geest aldus behaagt een banier op te heffen, wanneer de satan als een vloed over ons komt, dan is het 'een tijd om te bewaren'. En, vertrouwd erop, wij zullen er behoefte aan hebben alles te bewaren, dat we hebben 'verkregen'. De Heere wil, dat we ons altijd arm en nooddruftig voelen, en Hij zal ons in zulke gelegenheden en op zulke plaatsen brengen, dat wij de geringste zegening zullen hoogschatten: Hij zal ons de flauwste blijk doen waarderen, en het geringste getuigenis doen aankleven. Maar zijn er niet enige heldere plaatsen, waarop u nu en dan kunt terugblikken? 'Ebenhaëzers'? enige 'klein gebergtes'? Kunt u terugblikken op de tijd, dat de Heere uw ziel voor de eerste maal zegende? Kunt u de hand leggen op de tijd, dat er voor de eerste maal een ontdekking was van Jezus? Wanneer u voor de eerste maal het Woord met kracht hoorde? Wanneer uw hart voor de eerste maal vertederd werd door gevoelens van barmhartigheid en liefde?

Welnu, deze zaken moeten op een vlijtige wijze bewaard worden, hogelijk gewaardeerd worden, diep in uw hart worden weggesloten. Dit zijn de juwelen, waarvan Bunyan spreekt in de 'Christenreis': de rol in de boezem, het teken op het voorhoofd. Hieraan zal de ziel herkend worden, wanneer ze staat voor de 'grote, witte troon': en daarom moeten deze worden bewaard, en moet er geen afstand van worden gedaan, hoe satan ook moge aandringen, wat het verstand ook moge aanvoeren, wat het vlees ook moge zeggen, wat de verdorvenheid en het ongeloof van ons hart ook moge pleiten. Alles van de Heere moet worden bewaard, en worden hooggeschat, omdat het voortvloeit uit de barmhartigheid en goedertierenheid Gods.

IV. Doch zoals er 'een tijd om te bewaren' is, zo is er ook 'een tijd om weg te werpen.' Wat werpen wij weg? Hetgeen we in het verleden, wellicht, vergaarden als een grote schat, hetgeen we heel erg waardeerden, en waaraan we verbazend veel waarde hechtten.

Zoals we alles bewaren, dat van God komt, zo werpen we alles weg, dat niet Zijn stempel draagt. Al hetgeen niet met een Goddelijke reuk en zalving in het hart komt; al hetgeen van aanzien de verdachte natuurlijke tint draagt, en dat niet het stempel der genade voert, moet worden 'weggeworpen.' God zet Zijn stempel alleen op echt zilver: verzilverd goed draagt nooit het stempel van de hemel. Evenals in de natuur werpen we weg wat waardeloos en vuil is: zoals we het stof en vuil uit ons huis vegen, en het vuil en de smerigheid op straat: aldus, wanneer het de Heere behaagt in iemands ziel te schijnen, en hem toont, hetgeen Hij voor hem heeft gedaan en nog doet, werpt hij als stof en vuil alles weg, dat niet het stempel Gods draagt, en niet is gestempeld door de eigen munt des hemels. Bij voorbeeld:

1. Wij werpen de vermetelheid weg. Er was een tijd wanneer sommigen van u wellicht de vermetelheid hebben misvat voor het geloof: maar toen de Heere u toonde welk een verschrikkelijke zaak de vermetelheid was, en u het onderscheid deed zien tussen de vermetelheid en het geloof, hoe vaster u dan het levende geloof aan uw boezem klemt, des te meer werpt u de vermetelheid weg.

2. Wellicht was er een tijd, wanneer u voldaan was met een beschouwende kennis van het Evangelie: en omdat u een gezonde calvinist was, dacht u, dat u een gezonde christen was. Maar u hebt geleerd, sommigen van u door pijnlijke oefeningen en zielsvertwijfelingen, het onderscheid tussen de letter en de geest, tussen de gedaante en de kracht: en u werpt niet de leerstukken weg: neen, deze moeten hogelijk gewaardeerd worden, want ze zijn de ganse inhoud van de Evangeliewaarheid: maar u werpt een natuurlijke kennis ervan weg, een beschouwende kennis ervan, als iets, dat geheel onderscheiden is van de toepassing der Waarheid aan het hart met Goddelijke kracht.

3. U werpt ook vleselijke opwinding in de godsdienst weg. Vleselijke opwinding is het een en al van de meeste uiterlijke belijders van de godsdienst. Enige natuurlijke tranen, die langs de wangen biggelen: enige vleselijke hartstochten, gewerkt door de welsprekendheid van de predikant: enkele bewegingen en vertederingen der natuurlijke genegenheid onder een aandoenlijke rede: een gevoel van stilheid en vertedering, teweeggebracht door een goed gezongen psalm, of door een aanzwellend orgel: een gevoel van verrukking door het luisteren naar een beschrijving van de hemelse vreugden: een horen spreken van anderen van hun verzekerdheid, totdat ze door navolging overtuigd zijn van hun eigen verzekerdheid: deze vleselijke opwinding gaat bij honderden en duizenden door voor godsdienst. Maar u, die beter geleerd zijt 'werpt dit weg.' U bent bevreesd voor deze vleselijke opwinding; u bent bang de natuurlijke traan, welke langs de wang biggelt te misvatten voor de droefheid naar God, welke de gezegende Geest verwekt: u bent bevreesd, het loutere opwellen van de natuurlijke gemoedsgesteldheid te misvatten voor het verheffen van het licht van Gods aanschijn.

Daarom werpt u alle loutere vleselijke opwinding weg als gevaarlijk en bedrieglijk.

4. En u werpt eveneens alle vertrouwen op het schepsel weg: alle zelfvertrouwen, al het zien op de mens, al het steunen op een vlesen arm. U bent zo verwond en doorstoken door te steunen op een vlesen arm, dat u dit wegwerpt, zoals u een riet zoudt wegwerpen, dat in uw hand gedrongen was, en u doorstoken had, of zoals Paulus de adder in het vuur schudde.

5. U werpt uw eigen wijsheid weg, want deze is bewezen dwaasheid te zijn. U werpt uw eigen kracht weg, want u weet, dat deze volslagen zwakheid is. U werpt weg het maken van besluiten, want u weet, dat u deze niet kunt houden. U werpt weg beloften te doen, want u weet, dat u deze niet kunt nakomen. U werpt het schepselgeloof weg, omdat u weet, dat dit uw ziel niet kan staande houden in de dag des toorns.

U verlangt uw trots weg te werpen, uw zelfzucht: ja wat meer is, u verlangt alles weg te werpen, dat de schijn van godzaligheid, en evenwel niet het stempel en kenmerk Gods draagt. U werpt een ijdele belijdenis weg, en een naam van te leven, terwijl men dood is, en het stijf geworden zijn op uw droesem. In één woord u werpt met verachting en versmading weg, al hetgeen de gezegende Geest aan u ontdekt heeft voort te vloeien uit het schepsel, en het loutere voortbrengsel te zijn van de natuur en het vlees. Maar er is 'een tijd om weg te werpen', zoals een tijd van ziekte, wanneer de dood voor ogen staat, en wanneer het hart bezwijkt en beeft voor de eeuwigheid: een tijd van verzoeking, wanneer het hart behoefte heeft aan iets om het staande te houden temidden van de storm: een tijd van beproeving, wanneer wij er behoefte aan hebben, dat God Zelf hier de Rotssteen mijns harten is, en mijn Deel in eeuwigheid.

Aldus, zoals de Heere Zijn volk leidt, gaat Hij in hen voort met twee klaarblijkelijk tegengestelde, evenwel op een gezegende wijze verenigbare werkingen. De Geest blijft ontbloten en bekleeden, wonden en helen, arm en rijk maken, vernederen en oprichten. Soms geeft Hij, en soms neemt Hij weg: soms maakt Hij Jezus dierbaar, soms doet Hij het eigen ik haten: soms schenkt Hij ware tekenen, soms neemt Hij valse tekenen weg: soms schenkt Hij ware getuigenissen, soms neemt Hij valse blijken weg: soms geeft Hij geestelijk geloof, soms neemt Hij het natuurlijke geloof weg: soms schenkt Hij waarachtig vertrouwen, soms neemt

Hij ijdel vertrouwen weg: soms schenkt Hij ware liefde, soms neemt Hij de louter vleselijke en schepselopwinding weg. En evenwel, alles tot dit ene einde, om Jezus dierbaar te maken en om de ziel bekwaam te maken tot de erve der heiligen in het licht. Hij handelt met de ziel in de genade, zoals de bekwame beeldhouwer doet met het blok marmer. Hij bikt hier een stuk weg en laat daar een stuk uitspringen, en uiteindelijk brengt hij de schone gedaante van een mens te voorschijn. Aldus geeft de gezegende Geest: die waarachtige Beeldhouwer, Die het beeld van Christus in het hart graveert, soms, en neemt Hij soms: hakt Hij soms hier wat af, en doet daar wat bij: totdat Hij tenslotte het beeld van Christus in de ziel te voorschijn brengt, en Hem gestalte geeft in het hart als ‘de Hope der heerlijkheid.’ Welnu, aan deze godsdienst, welke twee zijden heeft, heeft alleen het huisgezin Gods kennis. Wat betreft degenen, die niets kennen van het Goddelijk onderwijs: bij hen is het alles verkrijgen, verkrijgen en nog eens verkrijgen. Doch waarop loopt het uit? Wanneer God Zijn ongenoegen openbaar maakt, wordt dit alles in één ogenblik weggeblazen!

Zij verzamelen hun graanschuren vol met kaf, hopen schatten van afval op, vullen flessen met rook en maken touwen van zand. Alles, al hetgeen zo moeizaam gevonden is, en zo hogelijk gewaardeerd, zal de Heere eenmaal met één ademtocht naar de vier winden des hemels verspreiden. Maar het volk des Heeren heeft een godsdienst, welke twee zijden heeft. Hun gehele godsdienst bestaat uit hetgeen de gezegende Geest Zelf behaagt aan hen mede te delen. Wat Hij leert, dat kennen ze: wat Hij schenkt, dat bezitten ze: wat Hij inspireert, dat voelen ze: en wat Hij in hun hart fluistert, daarin verheugen zij zich. Zijn werk is hen uit te schudden van het eigen ik, en een dierbare Jezus en hun aandeel in Hem aan hen te openbaren. En aldus, onder de onderwijzing des Geestes, worden zij zwakker, en nochtans sterker: zij worden slechter in zichzelf, en komen zich meer het volmaakt zijn in Christus toe te eigenen: zij worden minder door de ootmoed, en wassen op in het geloof. Aldus verliezen zij al hetgeen staat in de natuur, en verkrijgen zij al hetgeen staat in de Geest, door het gezegende werk des Geestes in de ziel. Zodat, het volk des Heeren allen op een bevindelijke wijze de waarheid van deze woorden ondervinden: ‘Er is een tijd om te verkrijgen, en een tijd om te laten verloren gaan: een tijd om te bewaren, en een tijd om weg te werpen.’

En wat hebt u verkregen? Hoe vele jaren hebt u naar een belijdenis geleefd? Tien, twintig, dertig jaar? Wat hebt u gedurende al die tijd verkregen? Iets, dat waard is om bewaard te worden? Een godsdienst, welke bestand zijn zal tegen de storm? Een geloof, dat het hoofd zal bieden aan de ure der beproeving? Vertrouw erop, wanneer u iets verkregen hebt, dat de storm zal doorstaan, dat de ure der beproeving zal verdragen, dat het dan datgene is, dat de Geest behaagd heeft in uw hart te leggen. En reken erop, wanneer we ooit iets van God verkregen hebben, dat wij dan zowel verloren als verkregen hebben: dat er ‘een tijd om te laten verloren gaan’ is geweest, evenals ‘een tijd om te verkrijgen’ En wanneer wij iets bezitten, dat wij bewaren, en soms God kunnen danken voor een Ebenhaëzer, en dit met aangenaamheid kunnen beschouwen: wanneer er iets is, dat we, in donkere ogenblikken van beproeving, waarlijk voelen, dat het waard is te worden bewaard, iets dat God Zelf voor onze ziel heeft gedaan: vertrouw er dan op, dat wij al het andere zullen moeten ‘wegwerpen’. De Heere zal ons nooit toelaten het vlees en de Geest te bewaren: Zijn getuigenissen en die van onszelf te bewaren: het waarachtige vertrouwen en het valse vertrouwen te bewaren: de gunste Gods en de gunst der mensen te bewaren. Nimmer zal Hij ons toelaten in de ene hand een geestelijke godsdienst, en in de andere hand een vleselijke godsdienst te bewaren. Nimmer zal Hij ons toestaan in één hand de gerechtigheid van Christus, en in de andere hand onze vleselijke heiligheid te bewaren. Wij zullen niet twee kamers in ons hart hebben, en de ene vullen met de rijkdommen van Christus, en de andere met de rijkdommen van het schepsel. Wij zullen nooit in de ene plaats mogen neerknielen voor het eigen ik, dit mogen verafgoden en aanbidden, en de Heere van leven en heerlijkheid mogen aanbidden in een andere plaats. Dezelfde milde hand, die schenkt, ontbloot, en bederft: dezelfde vriendelijke Weldoener, Die het in het hart legt om te bewaren, hetgeen God daar heeft toevertrouwd, stelt ons in staat, ja wat meer is, werpt voor ons weg, werpt in ons weg, hetgeen niet het stempel Gods en Zijn hemels kenmerk draagt. En o wanneer wij deze zaken in dit licht gaan beschouwen, wat hebben we dan weinig, dat waarlijk van God lijkt verkregen te zijn! Wat bezitten we weinig, dat waarlijk waard lijkt bewaard te worden! Wanneer u alles ‘wegwerpt’, dat u van de mens geleerd hebt: al uw dorre beschouwelijke kennis: al uw eigengerechtigheid en vleselijke heiligheid: wanneer u dit alles wegwerpt, zoals de zeelieden aan boord van het schip van Paulus de tarwe in de zee wierpen, en niets achterlaat, dan hetgeen God voor u gedaan heeft, een woord hier en een toelaching daar: een belofte nu, en een toefluistering dan: wat is er dan weinig! Hoe vele zaken zullen

er waard zijn bewaard te worden, wanneer we op het sterfbed liggen, en eerlijk gemaakt zijn voor God, en de eeuwigheid staart ons in het aangezicht? Wanneer de vrees, twijfel, beproevingen, en verzoeken alle vleeselijk vertrouwen en alle schepselsgodsdienst hebben weggeblazen, hoe vele getuigenissen zullen er dan in onze ziel overblijven om ermede de eeuwigheid in te gaan? Hoe vele antwoorden op het gebed? Hoeveel toepassingen van het bloed van Jezus? Hoe vele zoete openbaringen van Zijn tegenwoordigheid? Hoeveel bezoeken van Zijn gezegende Persoon? Hoeveel woorden daalden met Zijn bijzondere kracht in het hart neder? Eén, twee, drie, vier, vijf, of tien? Wanneer we er één bezitten, zal dit ons behouden: maar één woord zal niet geruststellen. Zoals Gideon moeten we teken op teken hebben: één teken zal niet overtuigen: blijk op blijk, getuigenis op getuigenis, toefluistering op toefluistering, toelaching op toelaching, antwoord op antwoord. Wij kunnen nooit te veel hebben: nochtans wat is het weinig, wanneer alles wordt samengevat! Welnu, wanneer uw godsdienst wordt opgewogen in deze schaal, wanneer alles wordt afgesneden, behalve de onderwijzing en de openbaring Gods, hoe weinig, o hoe weinig blijft er dan over! Wat wordt er nauwelijks een snipper overgelaten, wanneer, dit in deze onverbiddelijke, onfeilbare schalen van het heiligdom wordt opgewogen! En evenwel zal dit weinige behouden. En ik ben ervan overtuigd, dat de mens, wiens hart is eerlijk gemaakt voor God, nimmer behoefte heeft aan enige godsdienst, dan hetgeen God leert: hij wenst nimmer te steunen op iets anders, dan hetgeen God voor hem doet. Neen: hij kan de eeuwigheid niet aandoen, behalve met hetgeen de Heere behaagd heeft met kracht in zijn hart te werken. Als de Heere dan, van tijd tot tijd, Zijn gezegend werk in de ziel voortzet, en deze tijden en ogenblikken over ons hoofd doet gaan, en in ons hart brengt, dan zullen we ons waarlijk in letterlijk opzicht de tekstwoorden toe-eigenen en ondervinden, dat er 'een tijd is om te verkrijgen, en een tijd om te laten verloren gaan: een tijd om te bewaren, en een tijd om weg te werpen.' De Heere zegene ons met veel van zulke tijden.

AMEN